

Un altfel de boemă

de Daniel Luca

Noul volum de versuri semnat Ion Scorobete (*Boema de strictă interpretare*, Editura David Press Print, Timișoara, 2016) pune în discuție, după cum suntem avertizați încă din titlu, boema.

O stare artistică, în general, poetică în particular, ce face posibilă înfripirea ideilor, ca și dezvoltarea lor printr-o (într-o) dezordine aproape totală.

De data aceasta, nu avem zgomot de sticle ori pahare sparte, cântece ori strigăte, ci o liniște aproape perfectă, poetul încercând și reușind să organizeze dezordinea

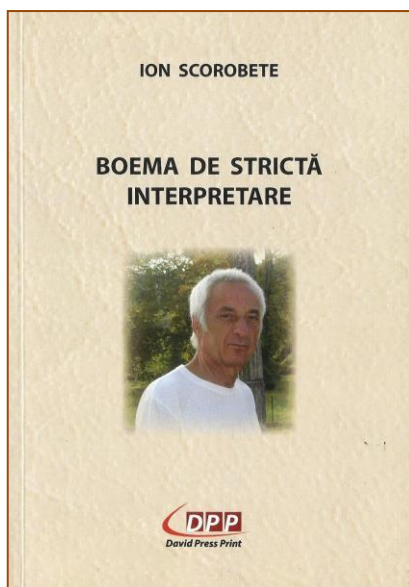
specifică boemei prin atragerea de partea sa a intelectului, a rațiunii.

Introducerea în această stare nu poate fi decât abruptă („nu mă pot debarasa în zona paraginii acelu / dulce farniente / al lucrurilor esențiale / al altor cioburi în exercițiul dezordinii”), tocmai datorită dispariției sentimentului de singurătate, chiar dacă situația devine ușor absurdă („azi par exemple l-am întâlnit pe poetul / expert în arta morții aiurea / vorbea unor păsări de cretă din uriașul / ecosistem”).

Absurditatea este, însă, o condiție sine-qua-non a boemei. Aci normalitatea se transformă cu desăvârșire, ceea ce dă forță nețârmurită ideii și sentimentului („în palme simt / cum cresc mișcările lăncede / șiraguri de nedumeriri”).

Una dintre nedumeriri e legată de timp. Timpul cu nuanțele sale, de timp astronomic (care „mă simte precum lutul / când își cedează proprietățile fizice / mâinilor olarului / ambianța”; „În ziua ce renaște / între oglinzile aceluiași moment / misterul se adâncește / până ce-și face din noapte altar”) ori de flux continuu („mă inițiez în dulce-amarul prestației cu ceasul pe masă).

Desigur, în fața trecerii timpului pot fi presărate obstacole, precum tabloul („în tablou lucrarea e făcută cu migala detaliului / eu particip din afară”) - un tablou asupra căruia poetul insistă este Mona Lisa, devenit

celebru îndeosebi ca urmare a furtului acestuia de către Vincenzo Perugia, și aceasta pentru că aici s-ar afla cheia apropierii umanității de divinitate („cum a știut el să-i găsească dintr-o tușă / între natură și Dumnezeu / cărarea la plesneală”) - ori amintirile („îmbrățișarea salvată sub cornee / când să dau colțul / racordat la foșnetul rochiei / aparent identic celui care s-a întipărit / fără nădejde”).

O altă nedumerire privește iubirea. Trupească („femeia prefațează alba-neagra și fără vreun neglijeu / își desface brațele / se oferă / blondă - cârlionțată în bustul gol”)

sau sufletească („cât de mult te respir / mă zăpăcești / cu mirosul tău de pelerinaj”). Iubirea, acest fruct dulce-acrișor, dorit și respins în egală măsură. Și singurătatea este luată în vizor (boema permite – după cum am afirmat și mai sus – socializarea, fuga de singurătatea de aici, de pe pământ, pentru că de cea de dincolo nu există scăpare: frigul „se oferă însoțitor pentru singura variantă / ce mi-a rămas / dintre potecile irezistibile / cealaltă singurătate”), dar și viața în ansamblul său („eliberat de lupta mea împotriva vieții”).

Poezia tronează peste toate acestea și le răsuțește pe toate părțile („dar poezia în ființa ei insolubilă / primenește / o dimineată care bate la poarta zăvorâtă”). *Ars poetica* este poezia *Autoportret*, cu toată autoironia prezentă („de o vreme mă las mâncat de o diagnoză / fabricată pe calculator / spre a-i deveni societar / bănuiesc până la cea din urmă respirație”). Poetul are nevoie de certitudini, din acest motiv aflându-se într-o continuă căutare, cercetare („să sap întunericul dogmatic / ca într-o mină de uraniu”), dar farmecul nedumeririlor rezidă tocmai în imposibilitatea formulării unui răspuns universal valabil și în căutarea însăși.

Poezia lui Ion Scorobete este una care intrigă, care îl face pe cititor să conștientizeze că, la urma urmei, boema nu este specifică numai unui spațiu fizic, exterior, ci și unuia interior, iar pentru a fi înțeleasă aceasta trebuie trăită.